

przedmiot recenzji	Recenzja rozprawy doktorskiej Pana Bartłomieja Korniluka pt. <i>„Koncepcje opodatkowania urządzania gier losowych na automatach w prawie polskim w latach 2006-2009. Wnioski de lege lata i de lege ferenda.”</i>
autor recenzji	Prof. nadzw. dr hab. Maciej Rudnicki Instytut Administracji Wydział Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II w Lublinie
podstawa formalno-prawna sporządzenia recenzji	Uchwała nr 3573/17 Rady Naukowej Instytutu Nauk Prawno-Administracyjnych Wydziału Prawa i Administracji UW z dnia 6 listopada 2017 r., przekazanie egzemplarza rozprawy doktorskiej pismem UW z dnia 5 marca 2018 r. oraz art. 20 ust. 5 i 6 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r., poz. 1852 ze zm.) oraz §6 ust. 4 rozporządzenia MNiSW z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2011 r. Nr 204, poz. 1200)
miejsce i data	Lublin, 21 marca 2018 r.

I. Formalne aspekty recenzji

W treści recenzji uwzględniona została regulacja §6 ust. 4 rozporządzenia MNiSW z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2011 r. Nr 204, poz. 1200), zgodnie z którą recenzja rozprawy doktorskiej zawiera szczegółowo uzasadnioną ocenę, czy rozprawa ta spełnia warunki określone w art. 13 ust. 1 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r., poz. 1852 ze zm.). Z kolei w oparciu o treść art. 13 ust. 1 tej ustawy, rozprawa doktorska powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej, jak również umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

II. Ocena trafności sformułowania tematu i przedmiotu rozprawy

Należy ocenić, że temat rozprawy sformułowany jest w sposób jednoznaczny i klarowny. W pełni odpowiada treści rozprawy. Konstrukcję tematu należy ocenić jako prawidłową pod względem kryteriów logiki oraz poprawności użytej terminologii formalnoprawnej. Przedmiot badań dotyczy oceny poprawności formalnoprawnej różnych koncepcji opodatkowania gier losowych na automatach z lat 2006-2009. Powyższe ma duże znaczenie nie tylko teoretyczne, ale i praktyczne z racji tego, iż także obecnie poszukuje się najbardziej optymalnych rozwiązań w tym zakresie.

Nowatorskie podejście Autora przejawia się w tym zakresie w próbie stosunkowo kompleksowego podejścia do tematyki danin w postaci dopłat do gier, opisu wpływu braku notyfikacji na skuteczność norm fiskalnych oraz w próbie przedstawienia realiów procesu legislacyjnego w ważnych dla Państwa obszarach życia publicznego. Należy zauważyć, że na chwilę obecną w dwóch pierwszych obszarach nie ma na dzień dzisiejszy żadnych opracowań naukowych, a w obszarze trzecim, jak wskazuje sam Autor, dokonana została szczególnie dogłębna próba poznania realnych mechanizmów kształtowania prawa podatkowego (s.9), gdzie ilość tego typu prac jest wciąż niewystarczająca.

Reasumując, powyższe uwagi, należy ocenić wysoko zarówno wybór przedmiotu recenzowanej rozprawy, jak i sformułowanie jej tematu.

III. Ocena sformułowania celów naukowych, przyjętych hipotez i tez badawczych oraz postawionych problemów badawczych rozprawy

Podjęcie przez Autora przedmiotowej problematyki ma na celu, jak sam Autor wskazuje, weryfikację poprawności koncepcji opodatkowania gier losowych na automatach z lat 2006-2009 (s. 8). Przy czym intencją Autora nie jest wyłącznie ocena przepisów prawa polskiego, ale także wskazanie ich pożądanego kształtu w przyszłości. Z tego powodu, w recenzowanej dysertacji Autor przedłożył także wnioski *de lege ferenda* przedstawiające najbardziej optymalną jego zdaniem koncepcję opodatkowania gier losowych na automatach.

Hipotezę postawioną przez Autora we wstępie rozprawy należy ocenić jako przemyślaną i dojrzałą, sformułowaną w sposób prawidłowy. Jest nią twierdzenie o wadliwości przyjmowanych koncepcji opodatkowania urządzania gier losowych na automatach w prawie polskim w latach 2006-2009, wraz z hipotezą uzupełniającą o ogromnym (pozaformalnym i pozamerytorycznym) wpływie niektórych podmiotów życia gospodarczego na proces kształtowania prawa w tym zakresie (s. 12).

W mojej ocenie, przytoczony powyżej cel i hipoteza, wynikające z recenzowanej rozprawy, należy uznać co do zasady za prawidłowo i trafnie sformułowane. Po analizie wniosków umieszczonych w zakończeniu pracy należy stwierdzić, że cel dysertacji został osiągnięty, a hipoteza postawiona we wstępie rozprawy udowodniona.

IV. Ocena przyjętych konwencji terminologicznych

Doktorant w sposób poprawny posługuje się terminologią adekwatną do przedmiotowego zagadnienia oraz gałęzi prawa, w ramach której powstała dysertacja. Dostrzegana jest duża staranność Autora w definiowaniu używanych pojęć, czego przejawem są jego rozważania zawarte w rozdziale pierwszym rozprawy.

V. Ocena przyjętych metod badawczych

Należy przyjąć, że Autor w sposób prawidłowy dokonał doboru metod badawczych, wskazał je także we wstępie rozprawy. Do rozważań nad istotą różnych koncepcji opodatkowania Autor wykorzystał metody niereaktywne, w tym metodę historyczno-opisową,

metodę formalno-dogmatyczną oraz metodę prawno-porównawczą (w zależności od poruszanego zakresu problematyki). Na podstawie wysnutych wniosków autor sformułował postulaty *de lege lata* oraz *de lege ferenda* mające na celu naprawienie obecnej sytuacji.

VI. Ocena konstrukcji i układu rozprawy

Problematyka podjęta w recenzowanej rozprawie jest interesująca. Jest doniosła teoretycznie, a jednocześnie przydatna praktycznie. Recenzowana praca składa się z 351 stron tekstu. Zasadniczą jej część tworzy wstęp, 8 rozdziałów i zakończenie. Każdy z rozdziałów rozpoczyna się uwagami ogólnymi i podsumowany jest wnioskami Autora, co sprawia, że co do zasady układ pracy jest przejrzysty, uporządkowany i logiczny. Dysertacja zawiera także wykaz skrótów, streszczenie w języku angielskim oraz bibliografię.

We wstępie będącym wprowadzeniem do tematyki poruszonej w dalszych częściach pracy Autor przedstawia przedmiot badawczy, cel pracy oraz jej hipotezę wraz z hipotezą uzupełniającą.

W rozdziale pierwszym poświęconym zagadnieniom wprowadzającym autor omawia problematykę polityki fiskalnej państwa w sektorze gier, a właściwie jej silnego podporządkowania polityce ochronnej konsumenta (s.14-17), wskazując jednocześnie, iż ramy tej ostatniej nakreślone są z jednej strony przez naturalne skłonności człowieka do uczestniczenia w tego typu rywalizacji przejawiane w toku całego rozwoju historycznego ludzkości (s. 17-21), a z drugiej strony przez koszty uczestnictwa w tego typu grach w postaci zjawiska uzależnień oraz zagrożeń dla bezpieczeństwa państwa (s. 21-37). Autor słusznie zauważa, iż w zakresie transgranicznej swobody przepływu usług oraz swobody przepływu towarów ramy te są ponadto współkształtowane także przez prawo UE (s. 37-42). Ostatecznie w rozdziale tym przedstawiono zarys obciążeń fiskalnych gier hazardowych w Polsce wraz z mapą zmian regulacyjnych proponowanych w tym zakresie w latach 2006-2009 (s. 42-49).

Rozdział drugi zatytułowany „*Historia legislacji w zakresie urządzania gier losowych w Polsce w latach 2006-2009*” poświęcony został przedstawieniu rzeczywistych przesłanek i mechanizmów kształtowania prawa hazardowego w Polsce w badanym okresie, w tym także prawa podatkowego i innych norm mających wpływ na wysokość wpływów podatkowych. Główna oś badań faktograficznych dotyczy powstawania dwóch modeli prawnych – parafiskalnych dopłat oraz modelu opodatkowania będącego skutkiem braku notyfikacji. Jest

to interesująca próba przedstawienia realnych przesłanek tworzenia prawa w kontekście gry interesów różnych podmiotów komercyjnych przy jednoczesnej słabości regulatora rynku (s. 49-103).

W rozdziale trzecim pt. „*Dopłaty – aspekty prawne*” autor omawia pierwszą konstrukcję prawną forsowaną w analizowanym okresie. Po wykazaniu w poprzednim rozdziale za pomocą źródeł formalnych, iż pomysł wprowadzenia dopłat i ich kształtu był pomysłem jednego z rynkowych graczy świadomie zmierzającego do narzucenia konkurentom niemożliwego do wdrożenia instrumentu parafiskalnego (a więc likwidacji konkurencji drogą ustawy), autor w niniejszym rozdziale przechodzi do omówienia błędów materialnych w konstrukcji samej definicji prawnej dopłat, a dodatkowo także jej ekonomicznej, technicznej, biznesowej oraz administracyjnej niemożliwości wdrożenia w kontekście usług gier na automatach (s. 103-135).

Opis rzeczywistego zakresu oddziaływania dopłat zostaje wzbogacony w rozdziale czwartym przedstawiającym instytucje mające uzupełnić ten instrument w postaci (1) nowej instytucji wygranych rzeczowych (czyli wprowadzenie nowej podstawy opodatkowania z próbą obciążenia jej dopłatami), (2) nowego rygoru w postaci natychmiastowej likwidacji działalności za naruszenie przepisów ustawy w przypadku braku wdrożenia dopłat oraz (3) zmiany urzędowej interpretacji definicji gry na automatach o niskich wygranych - skutkującej oskarżeniem o spowodowanie rzekomych uszczerbków podatkowych w minionych okresach rozliczeniowych (s. 135-155).

W rozdziale piątym pt. „*Bezskuteczność nienotyfikowanych przepisów technicznych u.g.h. - aspekty podstawowe*” autor odchodzi od omawiania dopłat jako proponowanego modelu polityki podatkowej dla sektora gier na rzecz kolejnego modelu. W momencie wybuchu afery politycznej w 2009r. resort finansów postanawia bowiem zastąpić nieskutecznie forsowany model dopłat w sposób pośredni eliminujący polskie firmy z rynku tym razem już bezpośrednim zakazem świadczenia tego typu usług (co wpisuje się we wspomnianą w rozdziale drugim walkę firm zagranicznych o polski rynek) - świadomie nie dokonując jednak notyfikacji tych norm. W związku z tym autor przedstawia istotę europejskiego rygoru bezskuteczności nienotyfikowanych norm technicznych wraz z zawartymi w prawie polskim i europejskim podstawami prawnymi oraz zasadami stosowania tego instrumentu, omawiając jednocześnie przy tym orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE, a na tym tle stanowiska polskich organów administracji, Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Sądu Najwyższego. W ten oto sposób, zdaniem autora, po w sumie

30 próbach (s. 49) eliminacji polskich firm z rynku gier w latach 2006-2009 za pomocą projektowanych dopłat jako norm fiskalnych niemożliwych do realizacji, przechodzi on do opisanego środowiska prawnego powstałego wskutek celowego zaniedbania ze strony resortu finansów obowiązku notyfikacji skutkującego całkowitym rozregulowaniem rynku hazardowego – generującego w ten sposób nieintencjonalne powstanie specyficznego modelu podatkowego, opisanego w rozdziale następnym (s. 155-208).

W rozdziale szóstym pt. „*Bezskuteczność nienotyfikowanych przepisów technicznych u.g.h. - aspekty prawno-podatkowe*” autor omawia zjawisko bezskuteczności nienotyfikowanych norm technicznych zawartych w ustawie o grach hazardowych koncentrując się na skutkach podatkowych tego zaniedbania. Autor wykazuje bowiem, iż w wyniku pozbawienia skuteczności wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE ustawowego zakazu działalności w zakresie gier na automatach poza kasynami przedsiębiorcy uzyskali możliwość dalszego świadczenia tych usług poza zakresem ustawy specjalnej, a tym samym także bez konieczności uiszczania podatku od gier obciążającego przecież jedynie usługi świadczone na podstawie tego aktu. Jednoczesne pozbawienie skuteczności kolejnych norm prawa hazardowego dotyczących przepisów przejściowych ustawy o grach hazardowych (opisujących możliwość sprzedaży tych usług w ramach wygasających i nieprzedłużanych zezwoleń) pociągnęło za sobą ponadto kolejne zwolnienie z obowiązku uiszczania podatku od gier także w zakresie usług jeszcze reglamentowanych ustawą. Przy czym brak skuteczności ww. norm (istotnych fiskalnie) wynikający z naruszenia unijnego przepisu proceduralnego o wadze ustrojowej został uzupełniony również omówieniem równoległego braku skuteczności tych norm na podstawie, zdaniem autora, naruszenia przez przedmiotowy zakaz świadczenia także norm prawa materialnego UE (s. 208-240), co wzmacnia jego ostateczne wnioski na płaszczyźnie podatkowej.

W rozdziale siódmym pt. „*Ocena konstytucyjno-prawna nowej stawki podatku od gier*” omówione zostały na zasadzie uzupełnienia wady konstytucyjno-prawne związane z tworzeniem omawianej regulacji. Zaprezentowano zarówno wady proceduralne (takie jak naruszenie trybu pilnego i kodeksowego procedowania), jak i materialne (wyłączenie stawką podatkową, nieuzasadnione ograniczenie wolności działalności gospodarczej poprzez zdefiniowania de facto zakazu posiadania wszystkich komputerów, niedopuszczalne podwójne penalizowanie tego samego czynu, naruszenie zasady określoności przepisów prawa w kontekście pojęcia „przychodu z urządzanej gry” i zasady określoności kary, określoności zakazu reklamy, naruszenie zasady zaufania obywatela do państwa poprzez

nakładanie na adresatów tej regulacji obowiązków niemożliwych do spełnienia, itd.). Wszystkie powyższe kategorie zarzutów proceduralnych były uznawane przez Trybunał Konstytucyjny za powody ogłoszenia niekonstytucyjności tak wadliwie procedowanego aktu prawnego, a duże natężenie wad materialnych we wspomnianych kategoriach może być również przesłanką do takiej oceny (s. 240-266).

W rozdziale ósmym pt. *„Ekonomiczne i fiskalne konsekwencje wadliwej koncepcji opodatkowania gier”* autor przedstawia wymiar ekonomiczny świadomie popełnionego błędu w postaci braku notyfikacji stwierdzając, iż to przecież kryterium efektywności finansowej jest argumentem najwyższej instancji w przypadku oceny skuteczności polityki fiskalnej. W rozdziale tym mowa jest zarówno o skutkach czysto fiskalnych (wyjęciu działalności poza zakres opodatkowania podatkiem od gier i zwrocie nadpłat podatkowych od działalności nadal regulowanej), jak i uzupełniająco o pozostałych skutkach ekonomicznych (potencjalnych odszkodowaniach za błędnie prowadzoną politykę ogólną) (s. 266-289). Autor formułuje przy tym autorski model dochodzenia tych roszczeń.

Podsumowanie pracy znajdziemy w rozdziale pt. *„Zakończenie”*, w którym dokonana została ocena obydwu koncepcji opodatkowania urządzania gier losowych na automatach w prawie polskim z lat 2006-2009 (dopłat oraz modelu powstałego wskutek zastosowania rygoru bezskuteczności) pod kątem formalnym, formułując przy tym wnioski *de lege lata* oraz *de lege ferenda*. W ostatnim punkcie tego rozdziału dokonuje on również oceny zasadności aż tak daleko idącej zależności skuteczności polskich przepisów prawa od przepisów UE (s. 289-321).

Rozprawę zamyka streszczenie pracy w języku angielskim (s. 321-326) oraz spis bibliografii zawierający 424 pozycje (s. 326-351).

VII. Uwagi dotyczące merytorycznej treści rozprawy

Oceniając treść przedstawionej do recenzji dysertacji należy rozpocząć od wskazania, że jej Autor podjął trzy zagadnienie nie tylko znaczące z punktu widzenia rozwoju nauki prawa, ale również, a może nawet przede wszystkim, szczególnie istotne z uwagi na praktyczne aspekty dotyczące realiów (1) projektowania prawa, (2) możliwości wdrożenia dopłat w grach losowych na automatach oraz (3) wpływu braku notyfikacji norm technicznych na skuteczność oddziaływania norm podatkowych. Warto podkreślić, że w

polskiej nauce nie przeprowadzono dotychczas dosłownie żadnych badań dotyczących dwóch ostatnich zagadnień, a w pierwszym zakresie niewiele jest prac pokazujących równie szczegółowo proces zdobywania przez podmioty gospodarcze nowych rynków poprzez eliminację konkurencji metodą prac legislacyjnych. Badania te zostały przeprowadzone przez Autora w recenzowanej dysertacji, co nadaje jej nowatorski charakter. Na podstawie tych badań Autor wyciągnął odpowiednie wnioski *de lege ferenda* wskazujące jak powinna wyglądać prawidłowa, według Niego, regulacja prawna dotycząca projektowania prawa oraz regulacja prawna wdrażająca instrument dopłat w zakresie gier hazardowych na automatach. Poza tym praca w zakresie dotyczącym obowiązku notyfikacji uczuła na konieczność dokonywania notyfikacji, uwypukla koszty ewentualnego zaniedbania, a przede wszystkim stanowi analizę możliwości osiągnięcia dochodów podatkowych w świetle tego mankamentu.

Ma rację Autor twierdząc, że aktualnie regulatorowi rynku brakuje wiedzy w zakresie możliwości zażegnania wszystkim tym ryzykom wynikającym z tych zjawisk. Na tle tych rozważań nie sposób nie odnieść się ze zrozumieniem do końcowego wniosku pracy, a mianowicie do stwierdzenia, o konieczności sprawowania większej kontroli społecznej nad procesem projektowania prawa.

Podkreślenia wymaga znaczna ilość wniosków własnych Autora o istotnym charakterze z punktu widzenia praktyki i nauki prawa. W rozdziale dziewiątym, podsumowującym rozważania zawarte we wcześniejszych rozdziałach pracy, Autor precyzyjnie wskazuje kierunki zmian w stosowaniu i tworzeniu prawa przez organy państwa. Należy wysoko ocenić wartość merytoryczną oraz dojrzałość tych wniosków.

Trzeba pochwalić Autora za przedstawienie w treści rozprawy wielu aspektów ekonomicznych oraz technologicznych przybliżających zjawisko gier hazardowych na automatach, umożliwiając w ten sposób zrozumienie omawianych problemów, a co za tym idzie i konieczność poszukiwania również wielopłaszczyznowych rozwiązań. Jednakże w kilku miejscach przyjęte przez Autora twierdzenia nie są dokładnie uzasadnione. Z drugiej strony pewne wątpliwości rodzi zasadność omawiania ekonomicznych aspektów braku notyfikacji opisanych w podrozdziałach 5 i 6 rozdziału ósmego, szacującego przecież pozapodatkowe skutki zaniechania notyfikacji.

VIII. Ocena źródeł literatury wykorzystanych przez Autora rozprawy

Szczegółowy wywód przeprowadzony został przez Autora w oparciu o liczne źródła formalne. W sumie przywołano 424 pozycje z których czerpano informacje służące do dalszego przeprowadzania wywodów. Poza fundamentem recenzowanej rozprawy, którym są ustawa o grach losowych i zakładach wzajemnych oraz ustawa o grach hazardowych, powołany został szereg aktów normatywnych krajowych i unijnych, jak również orzeczenia sądowe wydane na ich podstawie, w tym orzeczenia sądów polskich, Trybunału Sprawiedliwości UE oraz sądów innych państw członkowskich. W swoich rozważaniach Autor wykorzystał także dane statystyczne zebrane przez organy państwa, badania medyczne z zakresu uzależnień, specjalistyczne opinie w zakresie technologii konstrukcji urządzeń oraz budowy oprogramowania, jak również badania historyczne, a w warstwie rozważań stricte prawnych 35 projektów ustaw zmierzających do zmiany ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych lub ustawy o grach hazardowych, sprawozdania i protokoły z toku prac nad projektami nowelizacyjnymi, zeznania urzędników złożone pod przysięgą, notatki służbowe, raporty organów bezpieczeństwa państwa, zgłoszenia lobbingowe, interpelacje, zapytania, odpowiedzi na nie, liczne pisma urzędowe organów zaangażowanych w prace nowelizacyjne, stanowiska reprezentantów rynku formułowane w toku prac legislacyjnych, informatory urzędowe resortu finansów, liczne analizy prawne sporządzone na zlecenie podmiotów komercyjnych działających na rynku, artykuły, programy radiowe oraz literaturę w zakresie podstaw prawa finansowego i prawa europejskiego.

IX. Uwagi dotyczące formalno-technicznej i edytorskiej strony rozprawy

Formalno-techniczne i edytorskie elementy rozprawy takie, jak: edycja przypisów, wykaz skrótów oraz bibliografia, sporządzone zostały przez Autora co do zasady prawidłowo i zgodnie z powszechnie przyjętymi w tym względzie regułami odnoszącymi się do prac z zakresu nauk prawnych. Nieliczne uchybienia w tym zakresie nie zmieniają zasadniczo pozytywnej oceny formalnej strony pracy. Można mieć zastrzeżenia do staranności korekty autorskiej, obejmującej przede wszystkim nieliczne błędy stylistyczne, interpunkcyjne, drobne nieścisłości językowe, a także pewne mankamenty w formułowaniu przypisów. Np. w treści przypisów Autor używa zwrotu „pod redakcją” (np. przypis 949), a w jednym przypadku zastosowano skrót „pod red.” (np. przypis 744). Autor też we wstępie do pracy

dwukrotnie stosuje nazwę „Trybunał Sprawiedliwości UE”, zamiast tak jak w całości pracy skrót „TSUE”, zresztą prawidłowo zdefiniowany na potrzeby pracy w Wykazie Skrótów.

X. Kwalifikacja rozprawy pod względem gałęzi prawa

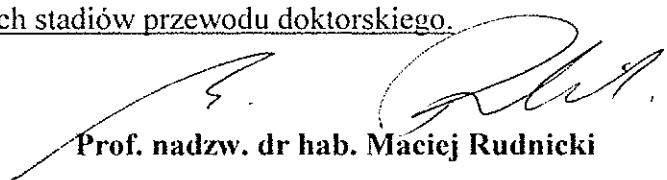
Recenzowana dysertacja może stanowić podstawę do uzyskania stopnia naukowego doktora nauk prawnych ze specjalnością prawo finansowe.

XI. Ocena końcowa rozprawy

Przedłożona do recenzji rozprawa doktorska zasługuje na wysoką ocenę zarówno pod względem doboru tematu, zawartych w niej treści, jak i kwestii dotyczących jej formy. Jest to dzieło świadczące o znacznej dojrzałości naukowej Autora. Problematyka podjęta przez Pana Bartłomieja Korniluka, jak się okazuje po analizie dysertacji, jest nie tylko doniosła i skomplikowana pod kątem teorii, ale również, a może nawet przede wszystkim, stanowi wartościową pozycję, patrząc przez pryzmat praktyki stosowania prawa.

XII. Wniosek

Uznaję, że rozprawa doktorska przygotowana przez Pana Magistra Bartłomieja Korniluka zatytułowana *„Koncepcje opodatkowania urządzania gier losowych na automatach w prawie polskim w latach 2006-2009. Wnioski de lege lata i de lege ferenda.”* wypełnia z wyróżnieniem przesłanki wskazane w art. 13 ustawy z 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2014 r., poz. 1852 ze zm.) i stanowi podstawę do przyznania Doktorantowi stopnia naukowego doktora z wyróżnieniem. Z recenzowanej dysertacji można wnioskować o dojrzałości naukowej, niewątpliwie bardzo rozległej wiedzy teoretycznej Doktoranta w zakresie prawa, a w szczególności w zakresie problematyki opodatkowania gier losowych, a także o posiadaniu przez Niego umiejętności prowadzenia w sposób samodzielny pracy naukowej. Dokonując pozytywnej i wyróżniającej oceny przedstawionej rozprawy doktorskiej wnoszę o dopuszczenie Doktoranta do dalszych stadiów przewodu doktorskiego.

Prof. nadzw. dr hab. Maciej Rudnicki